

[Birthe Nielsen]

heder, at den har måttet lukke. Krisecentre rundt omkring i landet møder sjældent særlig velvilje hos de kommunale myndigheder. Mange har måttet opgive, og nogle er på fallittens rand. De foreløbige forsøg er stødt på så mange vanskeligheder, at man skal være mere end optimist for at gå i gang med en så krævende opgave. Mig bekendt er der endnu ikke nogen fagforening, der har startet en daginstitution, men flere fagforeninger har peget på behovet, det gælder SiD, HK og Kvindeligt Arbejderforbund.

Børnekommissionen peger på den be- trængte kommunale økonomi og gældende finansierungsordninger, som virker blokerende over for nytænkning og forsøgsordninger. Jeg synes derfor, at ministeren skylder at fortælle os, på hvilken måde finansiering af de sparsomme forsøg skal etableres, og hvordan ministeren ønsker at fordele ressourcerne, og hvorfor ministeren ikke har grebet ind over for netop disse forsøg, som ikke har kunnet lykkes, fordi kommunerne ikke har været villige til at gå nok ind i arbejdet.

(Kort bemærkning).

Henrik Toft (V):

Jeg synes, det var interessant at høre fru Birthe Niensens opgørelser over indkomstfordelingen. Jeg vil gerne spørge fru Birthe Nielsen, om hun har lagt mærke til, at der er betydelig flere par uden børn i lavindkomstgruppen, end der er par selv med 3 børn. De enlige forsørgere er der virkelig behov for at vi gør noget for økonomisk. Men det andet forhold synes jeg er interessant, og jeg er glad for, at fru Birthe Nielsen drog det frem.

(Kort bemærkning).

Birthe Nielsen (SF):

Jeg mener helt klart, at jeg sagde, da jeg var heroppe første gang, at 66 pct. af de familier, der tilhører lavindkomstgruppen er enlige kvindelige forsørgere. Jeg er enig i, at selvfølgelig skal der sættes ressourcer af netop her. Det er klart, at lavindkomstgrupperne ønsker vi fra SFs side først og fremmest at hjælpe. Dermed er ikke sagt, at andre familier ikke også skal hjælpes.

Lone Dybkjær (RV):

Efter hr. Poulsaards indlæg er jeg blevet klar over, at jeg ikke længere behøver at ty til gamle eventyrbøger, når mine børn vil høre fabelfortællinger eller om, hvordan tingene var i gamle dage. Jeg kan nøjes med at tage Folketingstidende med hjem. Det kan så passende erstatte en af deres yndlingshistorier om, hvordan det gik, da manden og konen byttede arbejde. Det gik naturligvis helt agurk – for manden.

Socialministeren slutter sin redegørelse med følgende:

»Meget ville være vundet, hvis vi hele tiden ved debatten ser sunde, glade og skægge børn for os. Børn, der kun har gjort og vil gøre tilværelsen rigere for os alle.«

Det syn tror jeg også mange forældre og andre for den sags skyld har. Men samtidig føler forældrene, at deres egen mangel på overskud gør, at de hverken når at nyde deres børns umiddelbare glæde og kærlighed eller selv give udtryk for disse følelser. Dette skyldes, at der ofte er et sammenfald mellem familiens etablering og dermed, hvis begge er udearbejdende, dyre institutioner, etablering af bolig og de høje boligudgifter, som specielt rammer de unge, etablering på arbejdspladsen med de krav til særlig præstation, der stilles i starten, hvis man da vel at mærke er så heldig, at man får et arbejde, og i visse systemer en begyndelsesløn, der er markant lavere end slutlønnen, og måske så oven i købet en ganske voldsom studiegæld. Altså en både økonomisk og arbejdsmæssigt belastet situation. Hvis man ikke har overskud, kniber det nu engang for de fleste med at nyde tilværelsen – for slet ikke at tale om at lege.

Når man skal ændre på børnefamiliernes vilkår, må man sætte ind på 3 felter. For det første ændringer i holdninger og normer både privat og i arbejdslivet. For det andet nogle konkrete forslag med særligt sigte på børnefamilierne. For det tredje nogle mere generelle forslag, der ændrer på studiestøtte, boligfinansiering osv. Det tredje punkt skal jeg ikke komme ind på her, men blot konstatere, at det er en vigtig brik i børnefamiliernes vilkår. Jeg skal nøjes med at koncentrere mig om de to første, altså nødvendigheden af ændringer i holdninger og normer og de konkrete forslag.

Socialministeren fremlægger i sin redegørelse såvel børnekommissionens, regeringens